er dog en saa almindelig udbredt Anskuelse, baade i den civile og militære Tjeneste, at jeg troede, at den ærede Ordfører maatte være vel bekjendt dermed, at naar en Mand faar den Slags Irettesættelser, men anser dem for ubeføiede, forlanger han sin Sag undersøgt. Den ærede Ordfører talte før om, at andre Medlemmer af Thinget stille Alting paa Hovedet, men det forekommer mig, at det netop er ham, der stiller Tingene paa Hovedet, thi hvad der er Stort, gjør han Smaat, og det, der er Smaat, omtaler han som Stort. De Ord, som Skolelærer Andersen privat har vexlet med den ærede Ordfører, stiller han op som noget mere Betydende, end hvad der i Retten er bevidnet af 6 Vidner i Hr. Andersens Nærværelse, og som han selv i Protokolen har underskrevet. Det er Noget af det Stiveste, jeg i mit Liv har oplevet. (Stærk Latter.)

J. A. Hansen: Til den ærede sidste Taler har jeg ikke Andet at sige, end at han dristig kan fortsætte sine Indsigelser imod den Aand, som findes her i denne Sal, og sine Protester imod disse Forespørgsler. Han kan saaledes som Enhver af os Andre benytte sin Ret her til i Virkeligheden at gjøre sine Indsigelser og sine Protester gjældende. Naar han ikke gjennem de Former, som her følges, kan skaffe dem Gyldighed, kan han ganske rolig fremdeles fortsætte dem, uden at jeg skal uleilige mig med at svare derpaa. — Hvad jeg imidlertid først og fremmest vil gjøre opmærksom paa, er den meget vigtige Oplysning, at det ikke er efter Overveielse og Beslutning af den høitærede Kultusminister alene, men at det er efter Overveielse og Beslutning af Regjeringen, at det er sket, som er sket. Dette har jeg ikke vidst før, men nu vide vi det, at det er hele Regjeringen, hvem den Fremgangsmaade, der ved denne Leilighed er fulgt, maa tilskrives. Dette er en meget vigtig Sag, thi der igjennem faar man et nyt Moment til Bedømmelse af Regjeringens Stilling lige overfor Befolkningen, og jeg takker den ærede Minister for, at vi have faaet at vide, at det er Regjeringens Beslutning, hvorefter han har handlet; det vil som sagt være af Vigtighed ved mange Leiligheder senere, at man faar dette slaaet fast. — Jeg opfatter Begyndelsen af denne „alvorlige Tilrettevisning" saaledes, at den er støttet til flere Referater i offentlige Blade. Skjøndt det allerede er alvorlig og bestemt paavist, at det er uberettiget at bygge paa saadanne Referater i flere Blade om, hvad der er foregaaet ved denne og andre Leiligheder, skal jeg dog føie min Protest til den anden, der er nedlagt. Vi vilde være meget daarlig tjente med, at Sligt blev Tilfældet, og jeg tror, at Regjeringen selv — nu siger jeg Regjeringen — vilde være meget daarlig tjent med at lade sine Handlinger bestemme efter, hvad der læses i forskjellige offentlige Blade. Den vilde derved ogsaa komme tilkort i mange andre Tilfælde, ligesom den efter min Overbevisning er kommen tilkort her. Den vilde komme til at handle aldeles uforsvarlig og urigtig, hvis den saaledes vilde tro paa, hvad den læser i de offentlige Blade; Ingen af os kan være tjente dermed. Det er imidlertid dette, der har foranlediget, hvad vi nu høre af Regjeringen, men hvad vi heller ikke tidligere have hørt, at den har bedet Stedets Politimester om at skaffe Oplysning angaaende det, man har læst i de forskjellige Blade. Stedets Politi faar fra Regjeringen Paalæg om at erklære sig over, hvorledes det hænger sammen med denne berømte Yttring — som den nu snart er bleven —: „Han, som kalder sig Konge," og vi høre nu, at Politiet har svaret, at Yttringen ikke er bleven fremsat med nogensomhelst Skarphed eller saaledes, at der deri kunde lægges noget Fornærmeligt mod Hans Majestæt Kongen. Det er Politiets Svar. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det er ikke rigtigt!) Den ærede Minister kan sige Nei til de enkelte Ord, jeg har ikke hans Yttringer skriftlig, men Ministeren har sagt, at det var dette Svar, han fik af det Politi, han henvendte sig til. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Nei!) Det var i ethvert Fald Meningen af, hvad der fremførtes af den høitærede Minister. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Der blev sagt: ikke særlig Fornærmelig!) Naa saaledes, ikke noget særligt Fornærmeligt, men altsaa dog Fornærmeligt. Der gives meget Fornærmeligt, mere Fornærmeligt og særlig Fornærmeligt, og den ærede Minister har faaet ud, at dette var særlig Fornærmeligt, skjøndt Politiet har sagt, at det ikke var særlig Fornærmeligt. Det er altsaa nu bevist, at Regjeringen, støttet paa, hvad der er sagt i forskjellige offentlige Blade, har henvendt sig til Politiet. Den har ikke henvendt sig til den Vedkommende og hørt hans Udtalelser, dels om han har brugt denne Yttring, og dels om, i hvilken Forstand har har brugt den, men den har forlangt en hemmelig Erklæring af vedkommende Politi. Nu veed man ogsaa — og det kan jeg godt forstaa — at Regjeringen, som vi høre, vil holde Embedsmændene — altsaa ogsaa Politiet paa de paagjældende Steder — til at vise Lydighed og, naar der altsaa kommer en Forespørgsel fra Regjeringen, er det meget mildt og temmelig dristigt af Politiet, at det har sagt, at Yttringen ikke var særlig fornærmelig og ikke var skarpt fremsat. Det er saa dristigt, at man maaske maa anerkjende, at Politiet lige over for Regjeringen har viist saa megen Selvstændighed, som man ikke altid kan vente. Jeg tror, at man mange Steder ikke vilde have viist saa megen Selvstændighed. Derpaa bygges nu imidlertid denne Beslutning; Ministeren ræsonerer, at det er usømmelig handlet af Andersen, og derpaa bygges den Beslutning, at man vil give ham en Naadesbevisning. Hvad nu det Usømmelige angaar, skal jeg bemærke, at jeg,